ιότερο;

Όταν ήμουν μικρή ήμουν σίγουρη ότι ο μπαμπάς μου έτρεφε μια ιδιαίτερη αδυναμία σε μένα, ενώ η μητέρα μου στον αδελφό μου. Παρόλο που κανένας από τους δύο δεν το παραδεχότανε (τουλάχιστον όχι μπροστά μας) εμείς το είχαμε εισπράξει. Ωστόσο, κανένας από τους δύο μας δεν είχε παράπονο γιατί μας έδιναν τόσο απλόχερα την αγάπη, την στοργή και την φροντίδα τους, που τι σημασία είχε αν υπήρχε ενδόμυχα μία μικρή «αδυναμία»;

Μία άκρως ενδιαφέρουσα έρευνα διεξήχθη στις ΗΠΑ από το περιοδικό parenting.com και την εκπομπή Raising America του καναλιού HLN. Περίπου 1.000 αναγνώστριες, τηλεθεάτριες και χρήστες των social media και των δύο μέσων, όλες τους μαμάδες, ρωτήθηκαν πως πραγματικά νιώθουν με την μητρότητα.

Τα αποτελέσματα της έρευνας υπήρξαν ιδιαιτέρως αποκαλυπτικά μιας και καλά κρυμμένα «ένοχα» μυστικά τους βγήκαν στην επιφάνεια:

Σχεδόν το ένα τέταρτο των μητέρων παραδέχτηκαν ότι έχουν μία μικρή προτίμηση σε κάποιο από τα παιδιά τους.

Αυτό βέβαια δεν είναι εύκολο να το παραδεχτεί κάποιος γονιός, πόσο μάλλον μια μητέρα, αν αναλογιστούμε ότι οποιαδήποτε μορφή διάκρισης, ακόμα και απειροελάχιστης, που μπορεί να αισθανόμαστε για κάποιο από τα παιδιά μας, αυτόματα δημιουργεί συναισθήματα ενοχής και κατάκρισης, που δεν είναι καθόλου εύκολο να διαχειριστούμε, καθώς απέχουν πολύ από την εικόνα και το ιδεώδες της τέλειας μητέρας, εκείνης της άμεμπτης κι αλάθητης σε όλα.

Ο ειδικός στην ανατροφή των παιδιών και συγγραφέας του βιβλίου When Your Kids Push Your Buttons, Bonnie Harris , MS Ed, τονίζει ότι πρόκειται για ένα συναίσθημα απόλυτα φυσιολογικό. Και αυτό γιατί είναι φυσικό μια μητέρα να αισθάνεται λίγο περισσότερο δεμένη με ένα συγκεκριμένο παιδί της. Μπορεί το συγκεκριμένο παιδί να είναι πιο τρυφερό και εκδηλωτικό απέναντί της, να ταιριάζει πιο πολύ στην ιδιοσυγκρασία της, ακόμα και να αισθάνεται ότι είναι πιο εύκολο και καλόβολο για να το μεγαλώσει. Σε καμία περίπτωση δεν χρειάζεται να νιώθετε ενοχές για αυτή την προτίμηση, εφ' όσον δεν το δείχνετε με την συμπεριφορά σας, κάνοντας τα υπόλοιπα παιδιά να νιώθουν άσχημα μ' αυτήν την «αδυναμία».

Επίσης η έρευνα έδειξε ότι πάνω από το 35% των ερωτηθέντων μαμάδων μερικές φορές εύχονταν το παιδί τους να έμοιαζε περισσότερο …με το παιδί κάποιου άλλου.

Τις περισσότερες φορές μάλιστα αναρωτιόμαστε γιατί το δικό μας παιδί δεν συμπεριφέρεται το ίδιο καλά όπως ο φίλος του. Άλλες φορές «ζηλεύουμε» τα ταλέντα του άλλου παιδιού…πιο εξωστρεφής, πιο κοινωνικός, καλύτερος μαθητής ή αθλητής, πιο «καλό» παιδί. Αυτό βέβαια γίνεται γιατί κατά βάθος, εμείς οι γονείς βλέπουμε τα παιδιά μας ως αντανάκλαση του εαυτού μας, αν δεν είναι σε κάποιο τομέα στο επίπεδο που επιθυμούμε ως γονείς, έχουμε συχνά την αίσθηση ότι είμαστε εμείς υπεύθυνοι γι' αυτό. Θα πρέπει επίσης να συνειδητοποιήσουμε ότι πιθανότατα, εξιδανικεύουμε υπερβολικά τους "αψεγάδιαστους" φίλους του. Μην ξεχνάμε ότι τα παιδιά αυτά τα «ζούμε»» και τα βλέπουμε σε μεμονωμένες

περιπτώσεις και για μικρά χρονικά διαστήματα, άρα δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι για την γενικότερη συμπεριφορά τους, την απόδοση τους και το χαρακτήρα που ξετυλίγουν αυτά τα παιδιά μπροστά στους δικούς τους γονείς. Που ξέρουμε; Μπορεί και εκείνοι οι γονείς, ορισμένες φορές να ήθελαν το παιδί τους να ήταν σαν το δικό μας.
Ας πάρουμε λοιπόν την απόσταση που χρειαζόμαστε για να αναρωτηθούμε αν προβάλουμε στο παιδί μας κάποιες από τις δικές μας ανάγκες και απωθημένα της παιδικής μας ηλικίας, νομίζοντας ότι αποτελούν και δικές του επιθυμίες. Ας μην ξεχνάμε ότι το παιδί μας είναι ένα εντελώς ξεχωριστό άτομο με τον δικό του χαρακτήρα και τις δικές του ανάγκες.
Τέλος, ας προσπαθήσουμε να γνωρίσουμε καλύτερα το παιδί μας και να το αποδεχθούμε για αυτό που είναι. Ανακαλύπτοντας τα κοινά μας σημεία, ας τα θέσουμε σαν βάση για μία ουσιαστική σχέση μαζί του.

Εξάλλου –και νομίζουμε πως όλες οι μαμάδες θα συμφωνήσουν- όλα στο τέλος καταλήγουν σ' αυτό που απαντούσε και η δική μου μαμά όταν την ρωτούσα σε ποιο από τα παιδιά της έχει μεγαλύτερη αδυναμία: **«Καρδιά μου, όποιο δάχτυλο κι αν κόψεις το ίδιο θα σε πονέσει»**.

Από: Νινέττα Φαφούτη

Πηγή: imommy.gr